

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Burešové a soudců JUDr. Tomáše Němce a Mgr. Daniely Jandové ve věci

žalobců: a) [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený obecným zmocněncem [redacted]
bytem [redacted]

b) [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená obecnou zmocněnkyní [redacted]
bytem [redacted]

proti
žalovanému: Společenství vlastníků jednotek pro dům [redacted]
v [redacted], IČO 26468387
sídlem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Tenkrátěm
sídlem Havlíčkova 132, 266 01 Beroun

za účasti: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený obecným zmocněncem [redacted]
bytem [redacted]
jako vedlejší účastník na straně žalobců

o uložení povinnosti Společenství vlastníků jednotek pro dům čp. [redacted] v ulici [redacted]
v [redacted] předložit peněžní deníky za roky 2000-2004, hlavní knihu za roky 2005-2009

a účetní závěrky za roky 2005-2009, *in eventum* o uložení povinnosti provést opatření k obnovení průkaznosti účetnictví
o odvolání žalobců a vedlejšího účastníka proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 22. 7. 2020, č. j. 18 C 169/2014 – 262

takto:

- I. Odvolání vedlejšího účastníka se odmítá.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku V. mění tak, že výše nákladů řízení činí ██████ Kč, jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje ve výrocích I., II., a ve správném znění výroku IV., že žaloba na uložení povinnosti žalovanému provést opatření k obnovení průkaznosti účetnictví se zamítá.
- IV. Žalobci a vedlejší účastník na straně žalobců jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ██████ Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Berouně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému předložit žalobcům a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobců peněžní deníky za roky 2000 – 2004 (výrok I.), zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému předložit žalobcům a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobců hlavní knihu žalovaného za roky 2005 – 2009 (výrok II.), uložil žalovanému povinnost předložit žalobcům a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobců v sídle žalovaného účetní závěrky žalovaného za roky 2005 – 2009, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.), zamítl eventuální požadavek žalobců, aby pro případ, že žalovaný nevlastní peněžní deník za roky 2000 – 2004, hlavní knihu za roky 2005 – 2009 a účetní závěrky za roky 2005 – 2009, aby žalovanému byla uložena povinnost provést opatření k obnovení průkaznosti účetnictví (výrok IV.) a uložil žalobcům a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobců povinnost společně a nerozdílně nahradit žalovanému náklady řízení ve výši ██████ Kč k rukám zástupce žalovaného, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok V.).
2. V posuzované věci již Okresní soud v Berouně rozhodl rozsudkem ze dne 24. 4. 2015, č. j. 18 C 169/2014 – 59, tak, že žalobu v tehdy požadovaném znění, kterou se žalobci domáhali uložení povinnosti žalovanému předložit účetnictví Společenství vlastníků jednotek pro dům č. p. ██████ v ulici ██████ za období od 1. 7. 2000 do 31. 12. 2009, v celém rozsahu zamítl. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 21 Co 320/2017 – 131, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení s odůvodněním, že soud prvního stupně, aniž odstranil vady podání, se zabýval žalobou, která byla nekonkrétní a neurčitá, požadující plnění pouze obecné povinnosti. Odvolací soud tak uložil soudu prvního stupně odstranit postupem podle ustanovení § 43 o. s. ř. vady žaloby, poté věc znovu projednat, provést navržené důkazy a ve věci znovu rozhodnout, a to jak o primárním petitu, tak v případě jeho zamítnutí i o petitu eventuálním, s tím, že je na soudu prvního stupně, aby při svém rozhodování vzal v úvahu i ustanovení § 31 zákona č. 563/1991 Sb. o účetnictví. V dalším řízení žalobci doplnili původně podanou žalobu ze dne 15. 12. 2014 a konkretizovali, že žalovanému má být uložena povinnost předložit žalobcům peněžní deník žalovaného za roky 2000 – 2004, hlavní knihu žalovaného za roky 2005 – 2009 a účetní závěrky žalovaného za roky 2005 – 2009, a pro případ, že žalovaný výše uvedené účetní záznamy nevlastní, uložena povinnost podle § 35 odst. 6 zákona o účetnictví, tyto účetní záznamy vypracovat. Nad rámec původní žaloby pak žalobci doplnili, že povinnost žalovaného uschovávat účetní záznamy plynula z § 31 zákona o účetnictví. Ve věci rozhodl soud napadeným rozsudkem.
3. Soud prvního stupně vyšel ze skutkového zjištění, že žalobci jsou vlastníky jednotek v domě č. p. ██████ v katastrálním území ██████ Žalovaný kompletním účetnictvím za, žalobci a vedlejší

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová

účastníkem, označené období nedisponuje. Žalovaný eviduje za žalobci pohledávku z titulu nezaplacených příspěvků do fondu oprav a nezaplacených cen a záloh za služby a plnění.

4. Z hlediska právního posouzení vycházel soud prvního stupně při posouzení důvodnosti nároku z ustanovení § 1179 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) a z § 31 a § 32 zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví. Vznesenou námitku promlčení posuzoval soud prvního stupně podle § 609, § 619 a § 629 o. z.
5. Soud prvního stupně, především s odkazem na charakter práva na nahlížení do účetní dokumentace společenství bytových jednotek jako práva majetkového, neshledal důvodnou námitku promlčení, protože žalobci právo uplatnili v roce 2013, promlčecí lhůta tak započala běžet až účinností nového občanského zákoníku od 1. 1. 2014, protože právo plynoucí z § 1179 o. z. v právní úpravě účinné do 31. 12. 2013 nebylo zakotveno. A protože žalobci opětovně požádali o předložení účetní dokumentace v předžalobní výzvě z 5. 12. 2014, uplatnili své právo v obecné subjektivní promlčecí tříleté lhůtě, včas před jeho promlčením. Za uplatnění práva podle § 1179 o. z., nelze považovat až okamžik upřesnění žaloby, k němuž došlo v roce 2018, neboť účinky podání žaloby včetně stavení běhu promlčecí lhůty zůstávají zachovány i tehdy, trpí-li původní žaloba vadami, které brání v pokračování řízení. Plynutí lhůt podle § 31 zákona o účetnictví je nezávislé na běhu promlčecích lhůt. Soud neshledal vymáhání žalovaného nároku jako jednání hrubě odporující dobrým mravům s odůvodněním, že samotná skutečnost, že žalobci vedou s žalovaným větší množství sporů a upozorňují v nich na formální nedostatky, nemůže být v rozporu s dobrými mravy. K podstatě sporu pak soud prvního stupně uvedl, že v souladu s § 31 odst. 2 písm. b) zákona o účetnictví měl žalovaný povinnost uschovávat peněžní deníky a hlavní knihy po dobu pěti let, počínajících koncem účetního období, kterého se týkaly a v souladu s ustanovením § 31 odst. 2 písm. a) zákona o účetnictví účetní závěrky po dobu deseti let počínající koncem účetního období, kterého se týkaly. Ke dni vyhlášení rozsudku tak žalovaný nemusel žádný z požadovaných účetních dokumentů uschovávat, když ze zákona o účetnictví nelze vyvodit povinnost žalovaného uschovávat účetní záznamy v důsledku podání žaloby o zaplacení pohledávek v případě jejich neschválení shromážděním žalovaného. Pokud žalobci chtěli zajistit, že žalovaný bude i po uplynutí skartačních dob uschovávat i účetní záznamy, které měl k dispozici ke dni zahájení soudního řízení, měli k tomu využít určené procesní instituty, t.j. zajištění důkazu či předběžné opatření. Soud prvního stupně tak ve vztahu k primárnímu petitu žaloby uzavřel, že žalovaný ke dni vyhlášení rozsudku nebyl ze zákona povinen uschovat žádné z žalobcem požadovaných účetních záznamů, přičemž peněžní deníky za roky 2000 – 2004 a hlavní knihy za roky 2005 – 2008 nebyl povinen uschovávat ani ke dni podání žaloby. Vzhledem k tomu, že žalovaný však sdělil, že dosud má k dispozici účetní závěrky za roky 2005 – 2009, uložil žalovanému povinnost tyto účetní závěrky žalobcům a vedlejšímu účastníku předložit, ve zbyvajících částech nárok žalobců zamítl. Ve vztahu k tzv. eventuálnímu petitu, kterým žalobci požadovali, aby soud uložil žalovanému provést opatření k obnovení průkaznosti účetnictví, tedy účetní záznamy vypracovat, soud uzavřel, že ustanovení § 35 odst. 6 zákona o účetnictví, který upravuje postup pro případ, že účetní záznamy jsou ztracené nebo odcizené, nelze v posuzované věci aplikovat, protože zákon o účetnictví je předpisem veřejného práva, který upravuje vztah mezi účetními jednotkami a státem a neupravuje vztah mezi účetními jednotkami a jejich členy. Nejedná se tak o právo uplatnitelné vůči žalovanému, jehož by se žalobci mohli dovolávat v občanském soudním řízení. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o. s. ř. tak, že ve věci převážně úspěšnému žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť žalobci byli úspěšní pouze v minoritní části, a to navíc pouze proto, že žalovaný uschovává účetní závěrky po uplynutí dob stanovených zákonem o účetnictví a úspěch žalobců tak „zajistil“ sám žalovaný.
6. Proti tomuto rozsudku podali žalobci a vedlejší účastník včasné odvolání.
7. Žalobci ve svých totožných odvoláních především namítali, že odůvodnění napadeného rozsudku je vnitřně nesourodé, je jím nastolen zřejmý rozpor mezi rozhodnutím a důvody, o které soud své rozhodnutí opřel, takový postup činí rozhodnutí rozporným s právem na spravedlivý proces. Podle

názoru žalobců rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení, neboť soud může uložit povinnost podle § 35 odst. 6 zákona o účetnictví vypracovat chybějící účetní knihy, neboť povinnost vést účetnictví je zakotvena v občanském zákoníku a stanovách společenství vlastníků. Názor soudu prvního stupně, že zákon o účetnictví je předpisem veřejného práva, je vnitřně rozporný s jeho názorem, že archivační lhůty zákona o účetnictví se použijí pro soukromoprávní právo seznámit se s hospodařením, náhledem do účetních knih podle § 1179 o. z. Bud' je totiž zákon o účetnictví veřejnoprávní, a tedy soukromoprávní právo náhledu do účetních knih je bez vlivu archivačních lhůt zákona o účetnictví, neboť archivační lhůty jsou veřejnoprávní povinnost, nebo je zákon o účetnictví soukromoprávní, a potom na soukromoprávní právo náhledu do účetních knih dle § 1179 o. z., mají vliv archivační lhůty zákona o účetnictví. Soud prvního stupně se nijak nevypořádal s námitkou, že ze zákona ani stanov nevyplývá, že marným uplynutím určité doby dochází k zániku povinnosti předložit účetní závěrku shromáždění sdružení vlastníků jednotek (dále také SVJ). Podstatným okamžikem pro přiznání práva seznámit se s hospodařením podle § 1179 o. z., je datum podání žaloby, nikoliv samotné rozhodnutí soudu. Podle názoru žalobců se soud prvního stupně neřídil závazným právním názorem odvolacího soudu, neboť neprovedl navržené důkazy, nepoučil žalobce podle ustanovení § 118a o. s. ř. a při svém rozhodování nevzal do úvahy i ustanovení § 31 zákona o účetnictví, jak mu uložil odvolací soud v usnesení, kterým zrušil předchozí rozsudek soudu prvního stupně. Při výkonu práva podle § 1179 o. z. na předložení účetních knih není rozhodné, zda společenství vlastníků jednotek požadované účetní knihy má či nemá. Pokud vlastník jednotky má ze zákona právo náhledu do těchto účetních knih a pokud je podle zákona o účetnictví společenství vlastníků jednotek má mít, pak má vlastník jednotky právo náhledu do těchto účetních knih bez ohledu na to, že je společenství vlastníků jednotek nemá. Soud prvního stupně se rovněž nevypořádal se stěžejní námitkou žalobců, že shromáždění vlastníků po celou dobu jeho trvání (od 1. 7. 2000 dosud) nebyly předloženy žádné účetní závěrky ke schválení a přehled čerpání záloh na příspěvky na správu domu a pozemku, dále žalobci ani neobdrželi jakékoliv vyúčtování záloh na příspěvky na správu domu a pozemku. Ze zákona ani stanov nevyplývá, že marným uplynutím určité doby dochází k zániku povinností výboru společenství vlastníků předložit účetní závěrku shromáždění. Pokud účetní jednotka nesplnila povinnost zveřejnit účetní závěrky uložení do sbírky listin obchodního rejstříku, nevzniklo této účetní jednotce právo skartovat účetní závěrky po uplynutí archivační doby podle § 31 odst. 2 zákona o účetnictví (usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 Cmo 455/2016 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2960/15), obdobně tedy, jestliže společenství vlastníků, resp. jeho výbor, nesplnilo povinnost předložit účetní závěrky ke schválení, nevzniklo právo skartovat tyto účetní závěrky po uplynutí archivační lhůty. Žalobci dále vytýkali soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že soud nijak nezodůvodnil, jak dospěl k tomu, že z ustanovení § 32 odst. 1 zákona o účetnictví povinnost uschovávat účetní záznamy pro účely předložení účetních závěrek ke schválení shromáždění nevyplývá. Pro tento svůj právní závěr neuvedl žádný argument. Právo seznámit se s hospodařením společenství vlastníků za roky 2000 – 2009 žalobci odůvodňují nutností obnovit bilanční kontinuitu a návaznost období 2009 a 2010, obnovit průkaznost účetnictví společenství vlastníků a zjistit, jaké jsou skutečné závazky a pohledávky členů společenství vlastníků. Za absurdní označili žalobci výklad soudu prvního stupně ohledně povinnosti archivovat účetní doklady po dobu pěti, resp. deseti let, počínajících koncem účetního období, kterého se týkají. Protože podle tohoto výkladu by vlastník jednotky musel podat žalobu na náhled do účetní knihy např. za rok 2020 nejlépe ihned po zahájení tohoto roku z opatrnosti, aby soud stihl vynést pravomocný rozsudek do konce roku 2025. K pravomoci obecných soudů v civilním řízení uložit povinnosti týkající se vedení účetnictví podle zákona o účetnictví odkázali žalobci na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 74/2001. Žalobci nesouhlasili ani s výrokem o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, neboť podle jejich názoru byli úspěšní v 1/3 svého nároku a neúspěšní ve 2/3, nikoliv v minoritní části, jak uvedl soud prvního stupně. Žalobci proto navrhli, aby odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I., II., IV. a V. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

8. Vedlejší účastník na straně žalobců podal včasné odvolání, které nijak neodůvodnil.
9. Žalovaný k odvolání žalobců v písemném vyjádření uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žalobců, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, soud se nevypořádal s námitkami žalobců, dospěl k nesprávnému skutkovému zjištění a rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení. Podle přesvědčení žalovaného soud prvního stupně úplně a spolehlivě zjistil skutkový stav a vypořádal se se všemi důkazními návrhy. Závěr soudu, že ustanovení § 1179 o. z., nelimituje právo vlastníků na nahlížení do účetních záznamů dobami podle § 31 zákona o účetnictví je zcela logický, když soud současně uvádí, že z citovaného ustanovení plyne vlastníkům právo nahlédnout do účetních záznamů v takové podobě, v jaké existují. Žalobci od počátku řízení zcela odmítají respektovat rozdíl mezi soukromým a veřejným právem a směšují povinnosti podle práva soukromého a povinnosti podle práva veřejného. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako správný potvrdil.
10. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou a včas (§ 202 a contr., § 201, § 204 odst. 1 o. s. ř.) přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobců není důvodné.
11. Výrok III. rozsudku soudu prvního stupně nebyl odvoláním napaden a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
12. Skutkové a právní závěry soudu prvního stupně jsou správné, odvolací soud se s nimi ztotožňuje, v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a vzhledem k odvolacím námitkám uvádí následující.
13. Odvolací soud neshledal pochybení v postupu soudu prvního stupně, který vázán právním názorem odvolacího soudu vysloveným v usnesení (ze dne 24. 1. 2018, č. j. 21 Co 320/2017 – 141), jímž odvolací soud zrušil předchozí rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci (rozsudek Okresního soudu v Berouně ze dne 24. 4. 2015, č. j. 18 C 169/2014 – 59), vyzval usnesením ze dne 23. 5. 2018, č. j. 18 C 169/2014 – 151, žalobce k odstranění vad podání, poučil účastníky obecně o povinnosti důkazní, neposkytl žalobcům poučení podle § 118a o. s. ř., protože považoval povinnost tvrzení a povinnost důkazní ze strany žalobců za splněné, ale poskytl účastníkům lhůtu k doplnění návrhů na dokazování (jednání dne 10. 7. 2019). Odvolací soud nepřisvědčil odvolací námitce žalobců o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, protože rozsudek soudu prvního stupně v souladu s ustanovením § 157 o. s. ř. uvádí, čeho se žalobci domáhali, z jakých důvodů, jak se vyjádřil žalovaný, stručně a jasně vyložil, které skutečnosti měl za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění a především jakými úvahami se řídil při rozhodnutí ve věci a uvedl, které důkazy a z jakého důvodu neprovedl (bod 9. napadeného rozhodnutí).
14. Žalobci svůj nárok odvozují z ustanovení § 1179 o. z., podle něhož vlastník jednotky má právo seznámit se, jak osoba odpovědná za správu domu hospodaří a jak dům nebo pozemek spravuje. U této osoby může vlastník jednotky nahlížet do smluv uzavřených ve věcech správy, jakož i do účetních knih a dokladů, a pořizovat si z nich výpisy, opisy a kopie.
15. Právní postavení vlastníka jednotky jako spoluvlastníka společné věci zahrnuje i právo ověřit si, jak jsou dům a pozemek spravovány, a jak se při správě domu hospodaří. Právo vlastníka jednotky určené v § 1179 o. z., obsahuje všeobecné stanovení práva vlastníka jednotky seznamovat se s hospodařením SVJ a s tím, zda je dům a pozemek spravován v souladu se zájmy vlastníků jednotek a v souladu se zákonem a druhá věty § 1179 o. z., a koncipuje široce právo nahlížet do smluv uzavřených ve věcech správy, dále do účetních knih a dokladů. Žalobci, jako vlastníci označené bytové jednotky, se žalobou domáhali, aby jim žalovaný (SVJ) jako právnická osoba, založená za účelem zajišťování správy domu a pozemku, umožnil nahlédnout ve smyslu § 1179 o. z., do konkretizované dokumentace.

16. Odvolací soud se shoduje se soudem prvního stupně v závěru uvedeném v bodě 20. napadeného rozhodnutí, že žalobci uplatněný nárok je nárokem majetkovým, který byl řádně uplatněn (a to i v případě až následného odstranění vad podání) v tříleté promlčecí lhůtě určené podle § 629 odst. 1 o. z. Za správný považuje odvolací soud i závěr soudu prvního stupně, že požadavek na uložení žalované povinnosti není v rozporu s dobrými mravy.
17. Žalobcům náleží právo založené ustanovením § 1179 o. z., ale samozřejmě jen pro případ, že žalovaný má požadované listiny k dispozici, bez ohledu na důvody, pro které požadované v držení nemá. Žalovanému lze tak objektivně uložit povinnost pouze k vydání účetních závěrek za rok 2005 – 2009.
18. V posuzované věci soud prvního stupně nadto správně uzavřel, že žalovaný neporušil povinnosti spojené s uschováváním účetních záznamů, pokud došlo k jejich skartaci po zákonem stanovené lhůtě, a to přesto, že již k návrhu žalobců bylo vedeno řízení podle § 1179 o. z. Povinnost uschovávat účetní doklady po uplynutí skartační doby se neváže podle § 32 odst. 1 zákona o účetnictví na případy zahájení občanského soudního řízení osobou odlišnou od účetní jednotky, nezakládá její povinnost archivovat účetní záznamy po ukončení úschovní doby stanovené § 31 odst. 2 zákona o účetnictví. Pro takový případ občanský soudní řád dává účastníkům řízení možnost, jak správně uvedl soud prvního stupně v bodě 26. napadeného rozhodnutí, využít k tomu určené procesní instituty.
19. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku žalobců, že se soud prvního stupně nevypořádal s tvrzením, že shromáždění vlastníků nebyly předloženy žádné účetní závěrky ke schválení a přehled čerpání záloh na příspěvky na správu domu a pozemku a žalobci neobdrželi jakékoliv vyúčtování záloh na příspěvky na správu domu a pozemku, a že se soud v této souvislosti nevypořádal s žalobci citovanými rozhodnutími vyšších soudů. Odvolací soud nijak nezpochybňuje zákonné právo žalobců na vyúčtování záloh přiznané jim § 1181 o. z., a stejně tak že do působnosti shromáždění patří schvalování účetní závěrky, vypořádání výsledků hospodaření a zprávy o hospodaření společenství vlastníků a správě domu a pozemku, jakož i celkové výše příspěvků na správu domu a pozemku pro příští období a rozhodnutí o vyúčtování nebo vypořádání nevyčerpaných příspěvků (§ 1208 písm. c) o. z. Žádná práva či povinnosti vyplývající z uvedených ustanovení však nejsou předmětem posuzované věci. Pokud jde o žalobci uváděné usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. Cmo 455/2016, ze dne 8. 8. 2018, pak z odvolání není zřejmé, jaký má uvedené rozhodnutí vztah k projednávané věci. Závěry usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2960/2015 pak na posuzovaný případ nelze použít, protože uvedené rozhodnutí se týká nesplnění povinnosti uložit příslušné listiny do sbírky veřejného rejstříku, a jeho závěry nelze ani analogicky aplikovat na posouzení zachování skartačních lhůt podle zákona o účetnictví.
20. Žalobci uplatnili své nároky formou tzv. eventuálního petitu, kdy žádali, aby žalovanému byla uložena povinnost k předložení konkretizovaných listin a pro případ, že v této části bude žaloba zamítnuta, žádali, aby žalovanému byla uložena povinnost provést opatření k obnovení průkaznosti účetnictví podle § 35 odst. 6 zákona o účetnictví.
21. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že zákon o účetnictví je předpisem veřejného práva, který upravuje vztah mezi účetními jednotkami a státem.
22. Ustanovení § 1179 o. z., neupravuje právní vztahy týkající se jednání shromáždění společenství vlastníků jednotek, ale umožňuje vymáhání subjektivního práva svěřičiho vlastníku jednotky proti žalovanému (SVJ), který podle vlastníka jednotky (žalobců) řádně a včas nesplnil odpovídající povinnost vyplývající pro něj z citovaného ustanovení. Není v pravomoci soudu v takovém řízení ukládat účetní jednotce SVJ provést opatření k obnovení průkaznosti účetnictví podle § 36 zákona o účetnictví, který je veřejnoprávním předpisem. Tomuto závěru neodporuje ani odůvodnění žalobci odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 74/2004 (žalobci chybně označený jako 29 Odo 74/2001) ze dne 9. 2. 2005, kterým byl zrušen rozsudek Vrchního soudu v Praze ve výroku, jímž Vrchní soud jako odvolací uložil žalovanému vyznačit v účetní evidenci

záznam o složení členského podílu s odůvodněním, že odvolací soud se měl dříve, než uložil žalovanému, aby vyznačil v účetní evidenci záznam, zabývat posouzením toho, zda je takto uložená povinnost v souladu se zákonem, konkrétně s právními předpisy upravujícími vedení účetní evidence.

23. Soud prvního stupně posupoval správně, pokud zamítl žalobu na uložení povinnosti, aby žalovaný byl povinen předložit žalobcům a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobců peněžní deníky za roky 2000 – 2004, hlavní knihy za roky 2005 – 2009 a eventuální požadavek žalobců na uložení povinnosti provést opatření k obnově průkaznosti účetnictví. Správně uložil žalovanému povinnost předložit žalobcům a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobců účetní závěrky žalovaného za roky 2005 – 2009, které má žalovaný k dispozici.
24. Soud prvního stupně nesprávně posupoval při rozhodnutí o nákladech řízení. Žalobci měli úspěch z 1/3 požadovaného nároku, nikoliv tedy v poměrně nepatrné části, rozhodnutí o výši plnění nezáviselo na znaleckém posudku nebo úvaze soudu, a proto se rozhodnutí o nákladech řízení před soudem prvního stupně řídí ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř. a při odečtení neúspěchu od úspěchu má z větší části úspěšný žalovaný právo na 1/3 náhrady nákladů řízení, které soud prvního stupně v bodě 32. napadeného rozsudku správně vypočetl, tedy na částku ■■■■■ Kč.
25. Vedlejší účastník podal proti rozsudku soudu prvního stupně včasné odvolání, které neodůvodnil, soud prvního stupně proto vedlejšího účastníka správně podle § 209 o. s. ř. vyzval usnesením ze dne 10. 2. 2021, č. j. 18 C 169/2014 – 301, k odstranění vad podání ve lhůtě pěti dnů od doručení usnesení, poučil jej, jakým způsobem má odvolání doplnit s tím, že pokud vytkané vady odvolání bránící v pokračování v řízení nebudou odstraněny, soud odvolání odmítne. Zástupci vedlejšího účastníka bylo usnesení s výzvou k odstranění vad odvolání doručeno dne 24. 2. 2021, vady podání v pětidenní lhůtě určené soudem nebyly odstraněny. Odvolací soud proto odvolání vedlejšího účastníka podle § 209 o. s. ř. odmítl.
26. Na základě shora uvedených závěrů odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil výši nákladů řízení ve výroku V., jinak v tomto výroku (určení povinné a oprávněné osoby, místo a doba plnění) rozsudek potvrdil. Odvolací soud zároveň podle § 219 o. s. ř. potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve věcných výrociích a rovněž v zamítavém výroku IV. v jeho správném formulačním znění.
27. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., a v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení v částce ■■■■■ Kč, tj. odměna advokáta za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u jednání odvolacího soudu dne 19. 5. 2021) podle § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) po ■■■■■ Kč podle § 7 a § 9 odst. 1 advokátního tarifu, náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po ■■■■■ Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, náhrada za ztrátu času za každou ze čtyř započatých půlhodin po ■■■■■ Kč podle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu a cestovné k jednání odvolacího soudu na trase Beroun – Praha a zpět, celkem 34 km, vozem Škoda Octavia, RZ ■■■■■ při průměrné spotřebě vozidla 5,6 l motorové nafty/100 km podle údajů zjištěných z technického průkazu použitého vozidla při ceně pohonných hmot podle vyhlášky č. 589/2020 Sb., 27,20 Kč/l nafty a sazby základní náhrady za používání silničního motorového vozidla ■■■■■ Kč/km cesty (■■■■■ Kč x 5,6 l/100 km + 64 x ■■■■■ Kč) v celkové výši ■■■■■ Kč. Žalovanému náleží rovněž na náhradě nákladů řízení daň z přidané hodnoty z odměny advokáta a náhrady hotových výdajů advokáta podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.
28. Náhradu nákladů řízení jsou žalobci a vedlejší účastník povinni zaplatit žalovanému v zákonné třídenní lhůtě určené podle § 160 odst. 1 o. s. ř., na zákonné platební místo, kterým je podle § 149 odst. 1 o. s. ř. zástupce žalovaného.
29. Při vyhlášení rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti, když ve výroku III. je obsaženo potvrzení vyhovujícího výroku III. rozsudku soudu prvního stupně, který nebyl odvoláním napaden. Tuto

zjevnou nesprávnost opravil odvolací soud v písemném vyhotovení rozsudku ve smyslu § 164 o. s. ř. opravným usnesením, které je součástí tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Berouně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 19. května 2021

JUDr. Kateřina Burešová v. r.
předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27.06.2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová